

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119427332
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119427332.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Andreja Radomského v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: T. L. G., S. T., F. XX.X.XXXX, T. Ď. X, H., o zaplatenie 3.857,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/52/2020-131 z 5.2.2021, takto

rozhodol:

I. Čiastočne mení rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že:

1. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 333,28 eur s 5 % úrokmi z omeškania ročne:

- zo sumy 41,66 eur od 14.2.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.3.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.4.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.5.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.6.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.7.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.8.2021 do zaplatenia
- zo sumy 41,66 eur od 14.9.2021 do zaplatenia.

2. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy:

- 15,53 eur od 18.10.2019 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.11.2019 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.12.2019 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.1.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.2.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.3.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.4.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.5.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.6.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.7.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.8.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.9.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.10.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.11.2020 do 13.1.2021
- 41,66 eur od 14.12.2020 do 13.1.2021.

II. V zostávajúcej zamietavej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

III. Žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 640,43 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 640,43 Eur od 14.1.2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za ustálené, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzatvorená písomná formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX dňa 6.11.2018. Uviedol, že v bode 1.2 sú vymenované konkrétne podmienky úverovej zmluvy, teda výška poskytnutého úveru - 4.000,- eur, druh úveru - pôžička, úroková sadzba 8,9 % p.a. - fixná, poplatok za poskytnutie úveru 200,- eur jednorazovo splatný v deň čerpania úveru, najneskôr do 6.12.2018, súbor poistenia - súbor A, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 1,43 eur mesačne, počet úhrad poplatku za poistenie 96, periodicita a termín splatnosti poplatku za poistenie - mesačne 13. deň kalendárneho mesiaca, výška anuitnej splátky 58,33 eur, termín splatnosti prvej splátky 13.11.2018, počet anuitných splátok 96, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky - mesačne v 13.deň kalendárneho mesiaca, výška RPMN 11,05 %, pričom vymenované sú predpoklady, že úver bude vyčerpaný jednorazovo v plnej výške a poplatky a úroková sadzba ostanú nezmenené, pričom sa vychádza z výšky anuitnej splátky, počtu splátok, výšky poplatku za poskytnutie úveru. V zmluve je uvedená aj priemerná RPMN 11,71 %, celková čiastka, ktorú klient musí zaplatiť 5.799,68 eur, odplata 14,33 % a ďalej sú vymenované konkrétne poplatky. Taktiež konštatoval, že z bodu 2.5 je zrejmé, že klient prevzal a oboznámil sa pred uzatvorením zmluvy s poisťovacou zmluvou, VPP a súhlasí s poistením. K uzavretiu zmluvy došlo na základe písomnej žiadosti žalovanej, ktorá je vo formulárovej podobe a obsahuje údaje o osobe žalovanej, t.j. informáciu, že žalovaná je slobodná, má vyživovaciu povinnosť k dvom deťom, býva v podnájme a je zamestnaná vo verejnej správe. Jej zamestnávateľ ani výška mesačného príjmu však uvedená nie je. Na výzvu súdu, aby žalobca preukázal splnenie povinnosti ohľadom zisťovania bonity žalovanej, tento uviedol, že vykonal dopyt do úverového registra (SRBI), čo aj preukázal a mal za to, že uvedeným došlo k splneniu povinnosti podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na ustanovenie bodu 2.10.1 Obchodných podmienok pre úvery občanov, kde bolo dohodnuté právo na predčasnú splatnosť úveru a to v prípade, ak nastane akákoľvek zmena okolností špecifikovaná v bode 2.9., medzi ktorými je aj nezaplatenie ktorejkoľvek dlžnej čiastky klientom podľa zmluvy o úvere ani do troch mesiacov po lehote jej splatnosti. Z prehľadu splátok na úver, ktorý je predmetom tohto sporu súd prvej inštancie zistil, že žalovaná uhradila žalobcovi celkovo 484,39 eur. Listom zo dňa 14.8.2019 vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie omeškaných splátok vo výške 128,42 eur najneskôr do 19.8.2019 a zároveň ju upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy využije svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Keďže k úhrade nedošlo, listom zo dňa 17.10.2019 žalobca oznámil žalovanej, že došlo k predčasnej splatnosti úveru ku dňu 17.10.2019.

3. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 1 ods. 2, §2 písm. a), b), d), g), § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 16, § 7 ods. 16, ods. 17, ods. 19, ods. 20, ods. 23, ods. 27, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.) a konštatoval, že po tom, čo vykonal prieskum zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nezistil žiadny dôvod na aplikáciu fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z., nakoľko zmluva má písomnú formu, obsahuje náležitosti, ktoré sú vymenované v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., v zmluve je uvedená správna výška RPMN a všetky plnenia vyplývajúce pre spotrebiteľa a ani RPMN neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorá predstavuje dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Následne však súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre naplnenie dikcie ustanovenia § 11 ods. 2 veta druhá a tretia zákona č. 129/2010 Z.z. Konštatoval, že veriteľ musí zisťovať u spotrebiteľa jeho príjem, výdavky, rodinný stav a zároveň je povinný si tieto údaje overiť v príslušných databázach alebo registroch. V prípade, ak tieto údaje neoverí, je to považované za hrubé

porušenie povinnosti veriteľa v súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa, čo je sankcionované fikciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Uviedol, že tento výklad je v súlade s ustanoveniami § 7 citovaného zákona, podľa ktorých veriteľ sa nemôže uspokojiť len s informáciami spotrebiteľa o svojich pomeroch ale tieto musí aj overovať preukázateľným spôsobom. Zo získaných informácií musí vypočítať ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a ten je určujúci pre možnosť poskytnutia úveru, keďže veriteľ nemôže poskytnúť spotrebiteľský úver, ak spotrebiteľ by nespĺňal limit pre ukazovateľ schopnosti splácať spotrebiteľský úver. V prejednávanom prípade však žalobca nemal k dispozícii informáciu o príjme žalovanej, nepostupoval s riadnou odbornou starostlivosťou a to ani pri zisťovaní jej výdavkov, nakoľko sa uspokojil len s jediným údajom z úverového registra, čo pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať úver je nepostačujúce. Uviedol, že predmetné závery vyplývajú aj z rozsudku SD EÚ vo veci C-449/13 (Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkaus a ďalší) zo dňa 18.12.2014, v ktorom SD EÚ vyslovil záver, že poskytovateľ úveru nesie dôkazné bremeno ohľadom posúdenia úveryschopnosti spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, pričom na informácie podané len spotrebiteľom sa môže spoliehať len vtedy, ak sú dostatočné a podložené dokladmi. Čo sa týka predčasného zosplatnenia úveru ako jednostranného právneho úkonu súd prvej inštancie tento úkon pri aplikácii § 11 ods. 2 veta prvá zák. č. 129/2010 Z.z. (so zásadou a minori ad maius) vyhodnotil ako absolútne neplatný pre jeho rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca nebol oprávnený úver predčasne zosplatniť. Na základe uvedeného uzatvoril, že žalobca má nárok len na splátky (očistené od úrokov a poplatkov, t.j. jedna splátka predstavuje 4.000,- eur/96 = 41,66 eur), ktoré boli splatné ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie (od 13.11.2018 do 5.2.2021, teda 27 splatných splátok po 41,66 eur, čo predstavuje nárok žalobcu na zaplatenie 1.124,82 eur). Poukazujúc na skutočnosť, že žalovaná zaplatila žalobcovi sumu 484,39 eur, jej dlh činí 640,43 eur (1.124,82 eur - 484,39 eur), preto súd žalobe vyhovel len v tejto časti a vo zvyšku ju ako neopodstatnenú zamietol. V súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi úroky z omeškania z prisúdenej istiny odo dňa nasledujúceho po splatnosti poslednej priznanej splátky, teda od 14.1.2021 do zaplatenia. Vo vzťahu ku kapitalizovanému úroku z omeškania vo výške 1,46 eur, súd prvej inštancie uviedol, že pri tomto nároku žalobca nepochybne vychádzal z výšky mesačnej splátky vo výške 58,33 eur, pričom podľa rozhodnutia súdu mala byť mesačná splátka vo výške 41,66 eur, a preto uvedený výpočet kapitalizovaných úrokov vyhodnotil ako nepoužiteľný pre predmetný spor, pričom správna výška kapitalizovaného úroku nebola v konaní preukázaná. Pre nepreukázanie tejto časti nároku žalobu aj v tejto časti zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom úspešnejšej žalovanej trovy konania preukázateľne nevznikli, preto ich súd nepriznal.

4. Proti napadnutému rozsudku v rozsahu, v ktorom bola žaloba zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania, podal odvolanie žalobca, ktorý namietal nesprávne právne posúdenie, ako aj nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd na základe vykonaného dokazovania. Uviedol, že pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver bol povinný zohľadniť najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, účel spotrebiteľského úveru, čo dodržal. Poukázal na to, že pri posudzovaní žalovanej splácať úver, vychádzal z reportu zo spoločného registra bankových informácií (SRBI), z ktorého vyplýva, že táto nebola v omeškani so splácaním žiadneho záväzku evidovaného v SRBI, nemala žiadnu omeškanú splátku, dodržiavala platobnú disciplínu a všetky jej záväzky si plnila riadne a včas. Z prehľadu kreditných a debetných obrátov na bežnom účte mal žalobca za preukázané, že banka dlhodobo viedla bežný účet žalovanej, na základe čoho bola schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť jej bonitu a na základe toho jej bol predschválený limit na poskytnutie spotrebného úveru. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z.z. Taktiež uviedol, že v prípade porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 je sankciou nemožnosť vyžadovať jednorazové splatenie spotrebného úveru a iba za predpokladu, že by žalobca hrubo porušil povinnosti, teda by posudzoval schopnosť splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjme, výdavkoch, rodinnom stave alebo bez nahliadnutia do databázy údajov o spotrebiteľovi by úver bol sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. V danom prípade však žalobca hrubo neporušil svoje povinnosti, teda nebola splnená podmienka na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže žalobca vykonal dopyt do úverového registra. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/7/2018-99 zo dňa 22.3.2018, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/3/2019 zo dňa 26.6.2019 a Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/391/2019 z 16.11.2020. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutia a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú na náhradu trov konania ako aj na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie oprávnenou osobou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, po nariadení pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP - vid' ďalej bod 17 dôvodov tohto rozhodnutia), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku, ktorým bolo čiastočne žalobe vyhovené. Tento výrok nadobudol právoplatnosť a záväznosť a nebolo preto oprávnením, ani povinnosťou odvolacieho súdu v tomto výroku rozsudok preskúmať (§ 226, § 228 ods. 1, § 230 CSP).

7. Pri preskúvaní odvolaním napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať rozsudok z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Žalobca namietal v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP nesprávne skutkové zistenia prvoinštančného súdu, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov. Z odvolania žalobcu však nie je zrejmé, ktoré konkrétne zistenia považuje žalobca za nesprávne. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky stranami sporu označené dôkazy a postupom v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotiac ich vo vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na predmet sporu, hospodárnosť konania a ich dôležitosť pre rozhodnutie vo veci samej, vecne správne uzavrel, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu formulárovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 566380 dňa 6.11.2018, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej sumu 4.000,- eur. Úver bol žalovanej schválený na základe jej žiadosti o jeho poskytnutie, kde v časti základných údajov o žiadateľovi uviedla, že je slobodná, má 2 vyživovacie povinnosti k deťom, býva v podnájme a je od 15.8.2018 zamestnaná v odvetví verejnej správy, pričom však v tejto žiadosti napriek predformulovanej podobe žiadosti neuviedla označenie svojho zamestnávateľa, typ príjmu ani jeho výšku. Žalobca na preukázanie splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. predložil súdu žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 6.11.2018, záznam z úverového registra (Credit report-analytic), ktorý obsahoval prehľad poskytnutých úverov žalovanej a prehľad platieb na tieto úvery, ako aj dopyt do Spoločného registra bankových informácií (SRBI). Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že žiadne ďalšie skutočnosti ohľadom bonity žalovanej, ktorej zisťovanie bolo v zmysle odvolania žalobcu sporné, neboli žalobcom zisťované, resp. ich vykonanie nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, a to aj napriek výzve súdu prvej inštancie, aby žalobca preukázal spôsob, akým zisťoval bonitu žalovanej. Poukazujúc na uvedené mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam.

9. Odvolací súd sa stotožnil aj s namietaným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie s výnimkou dňa, od ktorého priznal úroky z omeškania, čo však následne v ďalšom texte vysvetlí. V ostatných vyslovených právnych záveroch súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a len na zdôraznenie správnoti uvádza nasledovné:

11. V prejednávanom prípade je nesporné, že medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovanou ako spotrebiteľkou vznikol spotrebiteľský vzťah na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 566380 zo dňa 6.11.2018, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom práve v § 7 ods. 1 predmetného zákona je upravená povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, t.j. vziať zreteľ najmä na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj

účel spotrebiteľského úveru. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

12. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, teda vyžaduje sa overenie príjmov a výdavkov spotrebiteľa a to aspoň na základe podloženia potvrdenia zamestnávateľa dlžníka o výške jeho príjmov ako aj preukázanie základných výdavkov dlžníka, t.j. výdavkov na zabezpečenie základných životných potrieb. Taktiež kľúčovým pri skúmaní bonity klienta je aj využívanie verejne dostupných informácií, ako napr. štátom zverejňovaných údajov o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

13. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

14. Ako však bolo vyššie konštatované, žalobca mal k dispozícii žiadosť o poskytnutie úveru, kde žalovaná mala uviesť údaje o svojom zamestnaní, avšak tieto údaje sú neúplné, nič nehovoriace, bez akejkoľvek možnosti ich overenia, teda žalobca z týchto údajov nemohol mať vedomosť o príjmoch žalovanej. Žalovaná síce uviedla, že je zamestnaná, avšak neuviedla označenie zamestnávateľa, ani výšku jej príjmu. Taktiež neuviedla o aký druh pracovného pomeru sa jedná. Poukazujúc na údaje vyplývajúce z predmetnej žiadosti, z ktorých je zrejmé, že žalovaná bola zamestnaná od 15.8.2018 a o úver žiadala dňa 6.11.2018, bolo možné sa zaoberať skutočnosťou, či žalovaná v tom čase nebola v skúšobnej dobe, resp. či nemala uzatvorenú zmluvu na dobu určitú. Aj uvedené skutočnosti by boli spôsobilé ovplyvniť schopnosť žalovanej splácať úver. V súdnom konaní nebolo preukázané, že by si žalobca údaje týkajúce sa príjmov žalovanej preveroval dopytom na Sociálnu poisťovňu. Taktiež odvolaciemu súdu nie je zrejmé ani to, ako zisťoval výdavky žalovanej, keď mal vedomosť o dvoch vyživovacích povinnostiach žalovanej a o tom, že býva v podnájme, avšak výška týchto výdavkov, ani žiadnych iných výdavkov mu nebola zrejmá, resp. uvedenú skutočnosť súdu nepreukázal. Poukazujúc na uvedené skutočnosti odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatočnom zisťovaní bonity žalovanej a o hrubom porušení povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

15. Vo vzťahu k predloženým dokladom o dopyte žalobcu v reporte Spoločného registra bankových informácií (SRBI), odvolací súd konštatuje, že z tejto listiny žalobca nemohol zistiť finančnú situáciu na strane žalovanej a naplniť predpoklady stanovené §11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Taktiež z listiny CREDIT REPORT -ANALYTIC je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalovaná bola počas existencie zmluvného vzťahu založeného na základe kontokorentného úveru v omeškaní s plnením jednotlivých splátok, preto tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaná nebola v omeškaní sa nezakladajú na pravde. Odvolací súd však uvádza, že aj v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovanej, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., si žalobca nemohol vytvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať žalobcovi poskytnutý úver. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže žalobca ako veriteľ posudzoval schopnosti žalovanej splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o jej príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave.

16. Poukazujúc na uvedené závery odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, teda, že konanie žalobcu je potrebné kvalifikovať ako hrubé porušenie povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úverov, čo má za následok podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. jednak nemožnosť vyžadovať od žalovanej ako spotrebiteľky jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a zároveň sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Odkazujúc na vyslovené závery vznikla žalovanej povinnosť vrátiť žalobcovi len sumu, ktorá jej bola reálne poskytnutá, t.j. sumu 4.000,- eur, avšak iba v rozsahu doposiaľ splatných splátok (suma poskytnutého úveru 4.000,- eur/96 splátok = 41,66 eur titulom mesačnej splátky). Výrokom I. napadnutého rozsudku bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 640,43 eur titulom 27-ich splatných mesačných splátok do 5.2.2021, t.j. do momentu rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci, a zároveň povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 640,43 eur od 14.1.2021 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uvedený výrok I. nadobudol právoplatnosť dňa 16.3.2021 a vykonateľnosť dňa 20.3.2021.

17. Vzhľadom na znenie ustanovenia § 378 ods. 1 v spojení s § 217 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, odvolací súd, ktorý rozhodoval o predmete sporu vymedzenom rozsahom odvolania, o ktorom nebolo ešte právoplatne rozhodnuté, vyzval žalobcu i žalovanú, aby v súdom stanovenej lehote písomne oznámili, či a v akom rozsahu boli plnené splátky úveru, splatné po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 5.2.2021 č.k. 11Csp/52/2020-131. Žalovaná na predmetnú výzvu nereagovala a žalobca v podaní zo dňa 16.8.2021 uviedol, že žalovaná po podaní žaloby ani po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie neuskutočnila žiadne úhrady. Odvolací súd nariadil pojednávanie na 23.9.2021, na ktorom doplnil dokazovanie prečítaním správy žalovaného zo dňa 16.8.2021. Žiadna zo strán sporu sa predmetného pojednávania nezúčastnila. Odvolací súd na základe doplneného dokazovania mal za preukázané, že odo dňa vyhlásenia prvoinštančného rozhodnutia Okresného súdu Prešove č.k. 11Csp/52/2020-131 z 5.2.2021 do momentu vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného voči výroku II. predmetného rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, došlo k splatnosti ďalších 8-ich mesačných splátok po 41,66 eur, t.j. celkovo sumy 333,28 eur, preto napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 11Csp/52/2020-131 zo dňa 5.2.2021 s poukazom na potrebu rozhodovania podľa skutkového stavu zisteného ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu zmenil tak, že zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 333,28 eur s 5% úrokmi z omeškania ročne zo sumy 41,66 eur od 14.2.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.3.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.4.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.5.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.6.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.7.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.8.2021 do zaplatenia, zo sumy 41,66 eur od 14.9.2021 do zaplatenia, keďže mal za preukázané, že do dňa 23.9.2021, kedy rozhodoval odvolací súd o odvolaní žalobcu, žalovaná neuhradila ďalšie splátky, ktoré sa stali splatnými po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak do rozhodnutia odvolacieho súdu.

18. Odvolací súd zároveň zmenil výrok II. napadnutého rozsudku aj v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol priznať žalobcovi úrok z omeškania 5% ročne z jednotlivých omeškaných splátok, ktoré boli priznané výrokom I. rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/52/2020-131 zo dňa 5.2.2021, pred termínom 14.1.2021. Súd prvej inštancie svoj záver o splatnosti celého dlhu 640,43 eur od 14.1.2021 do zaplatenia odôvodnil tým, že by bolo v rozpore s dispozičnou zásadou, ak by súd priznal úroky z omeškania odo dňa zročnosti tej ktorej prisúdenej splátky, preto dospel k záveru o omeškaní žalovanej so zaplatením dlžnej sumy až odo dňa zročnosti poslednej priznanej splátky, a to odo dňa 14.1.2021. Odvolací súd sa s uvedeným záverom nestotožňuje, nakoľko zo žaloby žalobcu vyplýva, že tento si uplatnil 5% ročné úroky z omeškania z celej dlžnej sumy, ktorej priznania sa domáhal v predmetnom spore od 18.10.2019, kedy podľa jeho názoru došlo k zosplateniu celého dlhu. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnom zosplatení celého dlhu, bolo nevyhnutné konštatovať, že v predmetnej veci nedošlo k zosplateniu celého dlhu, ale postupne dochádza iba k splatnosti jednotlivých splátok dlhu vo výške 41,66 eur odo dňa splatnosti príslušnej splátky podľa zmluvy o úvere až do celkového zaplatenia istiny vo výške 4.000,- eur, pričom však s poukazom na viazanosť súdu žalobným návrhom i s rešpektovaním dispozičnej zásady, mal súd prvej inštancie priznať úroky z omeškania z jednotlivých nezaplatených splátok odo dňa ich splatnosti, najskôr však odo dňa 18.10.2019, keďže od tohto dátumu si žalobca úroky z omeškania uplatnil. Z dôvodu, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 640,43 eur až odo dňa 14.1.2021 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobcom uplatnený návrh zamietol, odvolací súd vzhľadom na nesprávne právne posúdenie uvedenej otázky súdom prvej

inštancie zmenil postupom podľa § 388 CSP výrok II. napadnutého rozsudku aj v tej časti nepriznaných úrokov z omeškania, ktorá sa týka splátok splatných ku 18.10.2019, od ktorých žalobca žiadal priznať úroky z omeškania, a to tak, že žalobcovi priznal aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15,53 eur od 18.10.2019 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.11.2019 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.12.2019 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.1.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.2.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.3.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.4.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.5.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.6.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.7.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.8.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.9.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.10.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.11.2020 do 13.1.2021, 41,66 eur od 14.12.2020 do 13.1.2021. K uvedenému vyčísleniu priznaných úrokov z omeškania dospel odvolací súd na základe tej skutočnosti, že k 18.10.2019, od ktorého si žalobca uplatnil úroky z omeškania, bolo splatných 12 mesačných splátok po 41,66 eur (od 13. novembra 2018 do 18.10.2019), t.j. celkovo k uvedenému dňu bola splatná suma 499,92 eur, pričom z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaná zaplatila žalobcovi sumu 484,39 eur, teda žalovaná bola do 18.10.2019 v omeškaní so zaplatením 15,53 eur (499,92 eur - 484,39 eur), preto odvolací súd zmenil výrok II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie aj v tom rozsahu, že priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15,53 eur od 18.10.2019, nakoľko od tohto dátumu si žalobca uplatnil nárok na príslušenstvo a k tomuto dňu bola žalovaná v omeškaní s platbou vo výške 15,53 eur. Uvedený nárok priznal odvolací súd do 13.1.2021, t.j. deň predchádzajúci dňu, od ktorého následne súd prvej inštancie právoplatným výrokom I. priznal žalobcovi nárok na náhradu predmetného príslušenstva vo zvyšnom rozsahu. Na uvedenom princípe priznal odvolací súd nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne aj od splatnosti ďalších nezaplatených splátok vo výške 41,66 eur, ktoré však podľa obsahu spisového materiálu neboli ani čiastočne uhradené a boli splatné po termíne 18.10.2019, teda odvolací súd priznal 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 41,66 eur od 14.11.2019 do 13.1.2021, zo sumy 41,66 od 14.12.2019 do 13.1.2021 a totožným princípom priznal úroky z omeškania až po omeškanú splátku zo sumy 41,66 eur splatnú k 13.12.2020, z ktorej priznal úrok z omeškania vo výške 41,66 eur od 14.12.2020 do 13.1.2021. V ostatnom zákonnom rozsahu už kryje úroky z omeškania výrok I. rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/52/2020-131 zo dňa 5.2.2021.

19. V zostávajúcej zamietavej časti vo veci samej odvolací súd výrok II. ako vecne správny, na základe vyššie uvedených záverov, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

20. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol úspešný v spore iba v rozsahu 25%, nakoľko z ním uplatnenej sumy 3857,80 eur, mu bol priznaný výrokom I. rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/52/2020-131 zo dňa 5.2.2021 nárok na zaplatenie sumy 640,43 eur s príslušenstvom od žalovanej a predmetným rozsudkom odvolacieho súdu mu bol priznaný ešte nárok na sumu 333,28 eur s príslušenstvom, pričom žalovaná mala v spore celkovo úspech v rozsahu 75%, teda žalovanej by vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%, avšak poukazujúc na čl. 17 Základných princípov CSP, t.j. zásahu hospodárnosti konania, odvolací súd rozhodol, že úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko táto si náhradu trov konania neuplatnila a preukázateľne zo spisu jej žiadne trovy konania nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).